

GERIAUSIA IS
GERIAUSIU
LITERATŪROS KLASIKŲ

Drakula

BRAM STOKER

OBUOLYS

BRAM STOKER

Drakula

Iš anglų kalbos vertė
KĘSTUTIS ŠIDIŠKIS

I

DŽONATANO
HARKERIO
UŽRAŠAI
(rašyti greitraščiu)

Gegužės 3-oji

Iš Miuncheno išvažiavome 8.30 gegužės 1-ąją, Vienoje buvome anksti kitą rytą. Turėjome atvykti 6.46, bet traukinys visą valandą vėlavo. Atrodo, kad Budapeštas – puikus miestas, kiek spėjau apžiūrėti jį pro langą ir trumpai pasivaikščiojęs gatvėmis. Bijojau nuklysti toliau nuo stoties, nes traukinys, vydamasis tvarkaraštį, ketino išvažiuoti kuo anksčiau. Jaučiausi tartum kirsčiau sieną, skiriančią Rytus ir Vakarus: gražūs, tikrai vakarietiški tiltai per Dunoją, šioje vietoje didingą ir platų, perkelia į turkų valdas su jų krašto papročiais.

Išvykome geru laiku ir sutemus pasiekėme Klauzenburgą. Nakčiai apsistojau „Karališkajame“ viešbutyje. Pietų, tiksliau sakant, vakarieniškas, valgiau savotišką, su raudonaisiais pipirais pataisytą vištieną. Labai skanu, bet ir nepaprastai troškina. (Nepamiršti recepto Minai.) Pakalbinęs kelnerį sužinojau patiekalo pavadinimą – „papriska hendl“. Tai jų tautinis patiekalas, ir aš galėsiąs jo gauti visuose

Karpatuose. Šiaip ne taip susišnekėjau vokiškai ir labai džiaugiausi, nes, tiesą sakant, nežinau, kaip būčiau išsivertęs be tų kelių žodžių.

Londone, turėdamas laisvo laiko, nuėjau į Britų muziejų paieškoti knygos ir žemėlapiuose žinių apie Transilvaniją. Maniau, jog ši bei tą žinodamas apie tą kraštą, galėsiu lengviau bendrauti su vietiniu didiku. Radau, kad jo aprašytas kraštas yra ten, kur sueina trijų valstybių – Transilvanijos, Moldavijos ir Bukovinos – sienos, pačioje Karpatų širdyje. Tai viena mažiausiai civilizuoatų ir menkiausiai ištirtų vietovių Europoje. Nei žemėlapiuose, nei knygos man nepavyko rasti Drakulos pilies, nes nėra šio krašto žemėlapių, kurie prilygtų mūsiškių karinių topografų paruoštiesiems. Tačiau sužinojau, kad Bistrica, kurios pašto antspaudas buvo ant grafo laiško voko, pakankamai garsus miestas. Žemiau pasirašiau kelias pastabas, kurios padės man atgaivinti atmintį, kai pasakosiu apie savo keliones Minai.

Transilvanijoje gyvena keturios didžiosios tautos: pietuose – saksai ir su jais sumišę valachai, dakų palikuonys; madjarai vakaruose ir šekeliai rytuose bei šiaurėje. Štai pas juos, kildinčius save iš Atilos ir hunų, aš ir vykau. Tai panašu į tiesą, nes madjarai, užkariavę tą kraštą vienuoliktame šimtmetyje, čia jau rado apsigyvenusius hunus. Perskaičiau, kad viso pasaulio prietarai buvo tarsi susitelkę Karpatų kalnų „pasagoje“; tai buvo savotiškas žmonijos vaizduotės verpetas. Jeigu tai tiesa, mano kelionė bus labai įdomi. (Nepamiršti išklausinėti apie tai grafą.)

Nors lova buvo gana patogi, miegojau prastai ir sapnavau keistus sapnus. Po mano langu visą naktį kaukė šuo; matyt, todėl ir varčiau-

si, o gal kalta buvo paprika. Išgėriau visą ąsotį vandens, bet vis tiek troškino. Paryčiais užmigau ir mane pažadino ilgas beldimas į duris; iš to sprendžiau, kad buvau kietai įmigęs. Pusryčiams dar gavau paprikos su tam tikra kukurūzų miltų koše, čia vadinamos „mama-lyga“, ir malta mėsa įdarytų baklažanų – nepaprastai puikus valgis, kurį vadina „impletata“. (Nepamiršti ir šio recepto.) Reikėjo pusryčiauti paskubomis, nes traukinys turėjo išvykti prieš pat aštuonias, bent jau taip buvo rašoma tvarkaraštyje, tačiau nulėkęs stotin 7.30, dar kokią valandą tūnojau vagone, kol traukinys pajudėjo. Atrodo, kuo toliau į Rytus, tuo mažiau laikomasi tvarkaraščio. Įdomu, kas dedasi Kinijoje?

Visą dieną riedėjome nepaprastai gražiomis apylinkėmis. Kartais pro šalį praslinkdavo nedidelis miestukas arba ant stačiašlaitės kalvos stovinti pilaitė, kokias matome senovinių mišiolų paveikslėliuose; retsykais pasirodydavo upė ar upokšnis, kurių plačios akmeningos pakrantės bylojo apie smarkius potvynius. Reikia daug vandens ir stiprios srovės, kad taip išmaltų upės krantus. Kiekvienoje stotelėje būriavosi žmonės – kai kur ištisos minios – apsirengę margiausiai drabužiais. Vieni panėšėjo į mūsiškius valstiečius arba sodiečius, matytus važiuojant per Prancūziją ir Vokietiją, – trumpais švarkais ir namų audimo kelnėmis; tačiau išvydome ir itin spalvingų asmenybių. Moterys atrodė gana patraukliai, tiesa, tik iš tolo, ir storokos per juosmenį. Visų jų marškiniai buvo vienokiomis ar kitokiomis plačiomis baltomis rankovėmis; dauguma susijuosusios plačiais diržais, nuo kurių karojo siauros juostelės, besiplaikstančios apie kojas kaip balerinos sijonėliai, bet, žinoma, po apačia jos dėvė-

jo pasagalus. Keisčiausia buvo slovakų išvaizda: iš pažiūros mažiau civilizuoti už kitus, su plačiakraštėmis kaubojiškomis skrybėlėmis, erdviais smėlio spalvos šarovarais, baltais marškiniais, įspūdingais, maždaug pėdos pločio odiniais diržais, nusagstytais varinėmis kniedėmis. Apsiaavę jie buvo ilgaauliais batais, į kuriuos buvo sukišti šarovarų galai. Visų ilgi juodi plaukai ir ilgi juodi ūsai. Vyrai atrodė įspūdingai, tačiau nelabai draugiškai. Scenoje jie puikiausiai būtų tikę vaidinti Rytų plėšikus. Esu girdėjęs, jog tai labai taikinga padermė, norinti tik apsiginti savo teises.

Kai pasiekėme Bistricą, įdomų ir seną miestą, jau buvo sutemę. Įsikūręs pačiame pasienyje, – nes Borgo perėja nuo čia veda į Bukoviną, – miestas per savo istoriją patyrė daug sukrėtimų, ir tai krenta į akis. Prieš penkiasdešimt metų čia kilo keli didžiuliai gaisrai, penkis kartus nusiaubę miestą. Pačioje septynioliktojo amžiaus pradžioje miestas kentė trijų savaičių apgultį ir neteko trylikos tūkstančių gyventojų, nes badas ir ligos padidino karo aukų skaičių.

Grafas Drakula buvo nurodęs man apsistoti senoviškame „Aukšinės Kronos“ viešbutyje. Nudžiugau, nes man knietėjo pažinti visus to krašto papročius. Matyt, buvau laukiamas, nes prie durų mane pasitiko malonios išvaizdos pagyvenusios moteriškė įprastais valstietės drabužiais – baltais marškiniais su ilga dvipuse prikyšte priekyje ir užpakalyje; spalvotas audinys buvo ne itin kukliai aptempęs jos stuomenį. Kai aš prisiartinau, ji nusilenkė ir paklausė: „Ponas anglas?“ „Taip, – atsakiau, – Džonatanas Harkeris“. Ji nusišypsojo ir kažką pasakė vidutinio amžiaus vyriškiui baltais marškiniais, atsekusiam ją iki durų. Šis kažkur nuėjo ir netrukus grįžo su laišku.

„Mano bičiuli. Sveiki atvykę į Karpatas. Laukiu Jūsų nekantraudamas. Gerai išsimiegokite. Trečią valandą ryto išvyksta diližanas į Bukoviną. Jums užsakyta vieta. Ties Borgo perėja lauks karieta, kuri nugabens Jus pas mane. Tikiuosi, kelionė buvo laiminga ir Jums patiks viešnage mano nuostabiame krašte.

Jūsų draugas Drakula“

Gegužės 4-oji

S upratau, kad šeimininkas gavo grafo laišką, kuriame buvo prašomas palikti diližane man geriausią vietą; tačiau, kai panorėjau išklausinėti smulkiau, jis pritilo ir apsimetė nesuprantąs, ką jam sakiau vokiškai. Tai negalėjo būti tiesa, nes ligi tol jis mane puikiai suprato, bent jau atsakydavo į klausimus taip, lyg būtų supratęs. Jie su žmona, pagyvenusia moterim, kuri mane pasitiko, susižvalgė tarsi kažko išsigandę. Paskui jis sumurmėjo, jog pinigus gavęs voke ir daugiau ničnieko nežinąs. Kai paklausiau, ar jie pažįsta grafą Drakulą ir gal galėtų ką nors papasakoti apie jo pilį, jiedu persižegnojo ir atsisakė toliau su manim kalbėti. Netrukus turėjome išvykti, tad neliko laiko pokalbiams. Viskas dvelkė keista paslaptimi ir mane nelabai paguodė.

Kai jau ketinau eiti, senoji moteris užėjo į mano kambarį ir susijaudinusi tarė:

– Jūs turite važiuoti? O! Jaunasis pone, ar būtina važiuoti?!

Per tą didelį jaudulį ji, atrodo, pamiršo ir tuos kelis vokiškus sakinius, kuriuos mokėjo, nes ėmė vokiškus žodžius maišyti su kalba,

kurios nemokėjau. Suprasti, ką ji sako, galėjau tik nuolat klausinėdamas. Aiškinau jai, jog tuojau pat turiu išvykti kelionėn, vykstu verčiamas svarbaus reikalo. Ji vėl paklausė:

– Argi nežinote, kokia šiandien diena?

Atsaciau, kad gegužės ketvirtoji.

Ji papurtė galvą ir vėl tarė:

– Taip! Žinau! Žinau, bet ar žinote, kokia tai diena?

Pasaciau, kad nesuprantu jos, ir ji tęsė:

– Šiandien Šv. Jurgio išvakarės. Ar negirdėjote, kad šiandien, kai laikrodžiai muša vidurnaktį, visą pasaulį užvaldo piktosios dvasios? Ar nutuokiate, kur keliaujate ir kas jūsų laukia?

Ji taip sielvartavo, kad aš bandžiau ją nuraminti, tačiau veltui stengiausi. Galop ji puolė ant kelių ir ėmė maldauti, kad nevažiuočiau arba palūkėčiau dieną ar dvi. Visa tai atrodė juokinga, bet man buvo neramu. Turėjau atlikti man pavestą darbą, todėl negalėjau gaišti. Mėginau pakelti ją, tikindamas, jog esu dėkingas, tačiau privalau keliauti. Tuomet ji atsistojo, nusikabino nuo kaklo kryželį ir paprašė manęs jį paimti. Nežinojau, kaip pasielgti. Būdamas anglikonų tikėjimo, žiūrėjau į tuos dalykus kaip į tam tikrą stabmeldystę, tačiau nutariau, jog būtų nemandagu atsisakyti dovanos iš pagyvenusios moters, turinčios geriausių ketinimų. Matyt, ji išvydo mano veide abejonę, nes pati užkabino man ant kaklo rožinį ir, tarusi „dėl jūsų motinos“, išėjo pro duris. Šiuos žodžius rašau laukdamas diližano, kuris, žinoma, vėlinasi, o rožinis tebekabo ant mano kaklo, tačiau sielon smelkiasi nerimas. Jeigu šie užrašai pasiektų Miną anksčiau už mane, tebus tai mano atsisveikinimas. Štai ir diližanas!

Gegužės 5-oji, pilis

Ryto pilkumas išsisklaidė, ir saulė pakibo aukštai virš tolimo horizonto, iš pažiūros rautyto – nežinau, ar dėl medžių, ar kalnų, nes viskas buvo taip toli, kad ir dideli, ir maži daiktai liejosi į viena. Miegas neima ir niekas man netrukdo, todėl rašysiu tol, kol apsnūsiu. Reikia užrašyti daug keistų dalykų, ir tam, kad kas nors nepamanytų, jog iškeliavau iš Bistricos sočiai pavalgęs, leiskite man aprašyti pietus. Valgiau tai, kas čia vadinama „plėšikų kepsniu“ – gabaliukai kumpio, pagardinti raudonaisiais pipirais, jautiena, užmauta ant iešmo ir kepta virš ugnies, labai primena valgį, kurį Londone vadina „katės pietumis“. Vynas buvo „Golden Mediasch“, šiek tiek aitrokas, bet, tiesą sakant, malonaus skonio. Išgėriau jo porą taurių, ir tai buvo visas mano valgymas.

Kai sėdau į diližaną, vežikas dar liko kieme. Mačiau, kaip jis kalbasi su šeimininke. Greičiausiai juodu dominau aš, nes jie vis į mane žvilgčiodavo. Dar keli žmogeliai, sėdėję ant suoloelio prie namo, vadinamo „gandų skleidėju“, sienos, priėjo pasiklausyti pokalbio ir taip pat ėmė varstyti mane užuojautos kupiniais žvilgsniais. Girdejau nuolat kartojantis tuos pačius keistus žodžius, nes grupelėje buvo įvairių tautybių žmonių. Iš kelioninio krepšio išsiėmiau daugiakalbį žodynėlį ir pasitikrinau. Turiu prisipažinti, kad man nuo to nepalengvėjo, nes tai buvo „ordog“ – šėtonas, „pokol“ – pragaras, „stregoica“ – ragana, „vrolok“ ir „vlkoslak“ – abu, vienas slovakiškai, o kitas serbiškai, reiškiantys tą patį: vilką ar vilkolakį. (Nepamiršti išklausinėti grafą apie tuos prietarus.)

Kai diližanas truktelėjo iš vietos, žmonės minioje, kuri buvo gana didelė, visi kaip vienas ėmė žegnotis ir rodyti mano pusėn dviem pirštais. Šiaip ne taip prisiprašiau bendrakeleivio, kad man paaiškintų to keisto gesto prasmę. Iš pradžių jis nenorėjo leisti į šnekas, tačiau, sužinojęs, jog esu anglas, paaiškino, kad tai kerai, apsaugantys nuo piktos akies. Džiūgauti neturėjau dėl ko, nes rengiausi vykti į nežinomą vietą susitikti su nepažįstamu žmogumi. Visi man buvo tokie malonūs, manęs gailėjosi ir užjautė. Niekuomet nepamiršiu paskutinio žvilgsnio į užėigos namų kiemą ir jame besibūriuojančios spalvingos minios – visi žegnojosi, stovėdami po plačia, skliautuota galerija su rododendrais ir kiemo viduryje žaliose dėžėse žydinčiais apelsinmedžiais. Paskui vežikas plačiomis lininėmis kelnėmis, kurias čia vadina „goca“, pliaukštelėjo ilgu botagu virš keturių žemaūgių arkliukų nugarų, ir šie pasileido risčia. Mūsų kelionė prasidėjo.

Netrukus, susižavėjęs nuostabiu kraštovaizdžiu, pamiršau visus rūpesčius, nors, jeigu būčiau supratęs, ką kalba bendrakeiviai, kažin ar būtų taip lengvai pavykę nusikratyti baime. Po mumis plytėjo žalias, šlaituotas kraštas su giraitėmis ir miškais, šen bei ten kyšančiomis aukštomis kalvomis, papuoštomis šileliais ar sodybomis, kurių balti stogų kraigai buvo atsukti į vieškelį. Akys įskaudo nuo žiedų margumyno – obelys, slyvos, kriaušės, vyšnios; po vaismedžiais regėjau žalios žolės kilimus, apibarstytus žiedlapiais. Tarp šių žalių kalvų krašto, kuris čia vadinamas „vidurio kraštu“, vingiavo vieškelis, kartais pranykstantis už žaliuojančio posūkio arba įlendantis tarp dviejų pušyno kraštų, kurie vietomis leidosi nuo kalnų šlaitų tarsi liepsnos liežuviai. Vieškelis buvo grublėtas, tačiau lėkėme tartum

kažkur karštligiškai skubėdami. Tuomet nė nenumaniau, kodėl taip skubame, tačiau vežikas, matyt, buvo pasiryžęs negaišti laiko ir pasiekti Borgo perėją kuo anksčiau. Sužinojau, kad vasarą vieškelis būna labai patogus, ir dar nesuskubta sutvarkyti jo po žiemos pūgų. Tokiu atveju jis turėjo labai skirtis nuo kitų Karpatų kelių, nes sena šio krašto tradicija buvo prastai rūpintis keliais. Nuo senovės laikų „hospodarai“ jų netaiso, bijodami, kad turkai pagalvos, jog rengiamasi pakviesti svetimą kariuomenę, ir atsiras karo pavojus, kuris čia gali kilti bet kada.

Už vešliai žaliuojančių Vidurio krašto kalvų aukštyn, ligi pat skardingųjų Karpatų kalnagūbrių, stūksojo dideli miškai. Uolos stiebėsi mums iš kairės ir iš dešinės; popiečio saulės spinduliai, krisdami ant jų, atspindėjo visas didingas šio nuostabaus kalnyno spalvas – tamsiai mėlyną ir purpurinę kalnų pavėsyje, žalią ir rudą ten, kur tarp uolų dygo žolė; ir visur, kiek tik akys užmato – dantytos ir smailos pakriaušės, kol visa tai galop pranyksta tamsoje, kurioje dunkso iškilios sniegu užklotos viršukalnės. Tai vienur, tai kitur kalnų grandinėje žiojėjo properšos, kuriose besileidžiančios saulės spindulių apšviesti sublyksėdavo vandens kriokliai. Kai sukome aplink žalios kalvos papėdę, vienas bendrakeleivis palietė mano ranką: staiga prieš mane iškilo snieguota viršukalnė, kuri dėl kelio vingių, atrodė, stūksojo tiesiai mums ant kelio.

– Žiūrėkit! Dievo sostas! – ir jis persižegnojo.

Taip mums besirangant vieškeliu, kuriam, atrodė, niekada nebus galo, ir saulei leidžiantis vis žemiau už mūsų nugarų, artyn ėmė slinkti vakaro šešėliai, atrodę dar tamsesni šalia snieguotos viršukal-

nės, nutviekstos besileidžiančios saulės spindulių ir švytinčios ramia oranžine spalva. Kartkartėm aplenkdavom čekus ir slovakus; visi apsirengę pavaizdžiais drabužiais. Šalikelėse pristatyta daug kryžių ir, mums dardant pro šalį, bendrakeiviai žegnodavosi. Šen bei ten prie koplytėlės mačiau klūpantį valstietį ar valstietę, kurie mums priartinus net nepasukdavo galvos: atrodė, jog jie visa esybe pasinėrę į maldą ir nei mato, nei girdi, kas dedasi aplink. Daug ką mačiau pirmą kartą: pavyzdžiui, į medžius įkeltus šieno kūgius, nuostabius karūnuotuosius beržus, kurių balti kamienai žvilgėjo sidabru pro švelnią lapijos žalumą. Kartais aplenkdavom valstiečių vežimą su ilgomis lenktomis ienomis, pritaikytomis kelio nelygumams. Kiekvienam vežime sėdėjo būrelis namo skubančių valstiečių: čekų baltomis, slovakų spalvotomis skrandomis; pastarieji turėjo per pečius persisvėrę kirvius su ilgais kirvakočiais. Vakarėjant smarkiai atšalo, ir tirštėjančios sutemos, atrodė, sulydė į vieną daiktą medžius: ąžuolus, bukmedžius, pušis, o slėniuose, giliai įsmukusiuose tarp kalnų keterų, mums kylant perėja, buvo matyti tai šen, tai ten stirksinčios tamsios eglės tarp dar neištirpusio sniego lopinėlių. Kartais, kai kelias kirsdavo pušyną, kuris tamsoje tarsi užsiverdavo virš mūsų galvų, dideli pilkšvi debesys, tai šen, tai ten pakibę tarp pušų, kėlė keistą įspūdį, vėl gražinantį mintis ir niūrius vaizdinius, užplūdusius mane anksčiau, kai saulėlydžio atšvaitai tarsi keisti reljefai atsispindėjo vaiduokliškuose debesyse, kurie čia, Karpatuose, atrodo, dieną ir naktį draikosi tarp slėnių. Kai kur įkalnės buvo tokios stačios, kad arkliai, nepaisydami vežiko raginimų, galėjo eiti tik žingine. Norėjau lipti iš diližano ir eiti greta, tačiau vežikas nė klausyti apie tai nenorėjo.

„Ne, ne, – kalbėjo jis, – čia negalima išlipti, šunys kaip pasiutę“, – o paskui pridūrė, matyt, norėdamas pajuokauti, nes apsidairė po diližaną, ieškodamas pritarimo šypsenos: „Jūs dar ne tokių dalykų prisžiūrėsite, kol nueisite miegoti“. Vienintelį kartą jis sustojo uždegti žibintus.

Kai aplink sutemo, keleivius apėmė kažkoks keistas jaudulys; jie kalbino vežiką ir ragino jį paskubėti. Šis be gailesčio čaižė botagu arklius ir garsiai šūkaudamas vertė juos stengtis iš paskutiniųjų. Paskui pro tamsą įžvelgiau lopinėlių pilkšvos šviesos priekyje, tartum tarp uolų būtų koks įtrūkis. Keleiviai dar labiau sunerimo; tas beprotiškas diližanas siūbavo ant didžiulių odinių lingių tarsi valtis audringoje jūroje. Turėjau laikytis. Vieškelis pasidarė lygesnis, ir mes juo skriete skriejome. Paskui kalnų keteros suspaudė mus iš abiejų šonų ir pakilo viršum galvų; mes pasiekėme Borgo perėją. Vienas per kitą bendrakeleiviai ėmė siūlyti man savo dovanas taip nuoširdžiai, kad negalėjau jų atstumti; tai buvo keisti ir įvairūs daikčiukai, ir kiekvieną lydėjo geras žodis, palaiminimas ir tas paslaptingas, baimę keliantis dviejų pirštų gestas, kurį mačiau Bistricoje, viešbučio kieme – kryžiaus ženklas ir apsauga nuo piktos akies. Paskui, mums belekiant kaip ant vėjo sparnų, vežikas palinko į priekį, o keleiviai, ištiesę kaklus ir persisvėrę per diližano kraštą, godžiai stebeilijosi į tamsą. Buvo aišku, kad laukiama kažko atsitinkant arba jau dėjosi kažkas nepaprasta, bet nors aš ir klausiau visų keleivių, man nepavyko išpešti nė žodžio. Tokia įtempto laukimo būklė tęsėsi kurį laiką, ir galop priekyje išvydome, kaip rytų pusėje prasiveria perėjos vartai. Virš galvų lėkė juodi audros debesys, ore pakibo sunki ir slegian-

ti perkūnijos nuojauta. Atrodė, kad kalnynas skiria dvi skirtingas atmosferas, ir mes patekome į audringąją. Dabar ir aš pradėjau darytis, bene pamatysiu karietą, turėjusią nugabenti mane pas grafą. Kiekvieną akimirką laukiau, ar nešvystelės žibintas, tačiau viskas skendėjo tamsoje. Vienintelė šviesa, kurią mačiau, buvo mūsų diližano žibinto mirgėjimas, kurio atšvaituose stebėjau nuo suplukusių arklių kylantį baltą garą. Dabar prieš mus plytėjo smėlėtas vieškelis, tačiau karios nebuvo. Keleiviai su palengvėjimu atsiduso ir atsilošė sėdynėse, tarsi šaipydami iš mano nusivylimo. Aš jau ėmiau sukti galvą, kokia būtų geriausia išeitis, kai vežikas, žvilgtelėjęs į laikrodį, kažką pasakė kitiems keleiviams; tų žodžių beveik neišgirdau: taip tyliai jie kalbėjosi. Bet man pasigirdo, kad jis tarė „valanda anksčiau laiko“. Paskui atsisuko ir prabilo vokiečių kalba, kurią mokėjo dar prasčiau už mane.

– Karios nėra. Pono čia nelaukia. Ponas dabar važiuos į Bukoviną ir grįš ryt, geriau poryt.

Sulig tais žodžiais arkliai sužvingo, ėmė prunkšti ir kaip pasiutę stotis piestu. Vežikui net teko juos prilaikyti. Paskui, garsiai šūkčiojant valstiečiams ir be paliovos jiems žegnojantis, už mūsų pasirodė dviratė karieta, pakinkyta keturiais žirgais: pasivijo mus ir susilygino su diližanu. Žibintų šviesoje mačiau, kad žirgai buvo juodi kaip anglis ir nepaprastai puikūs gyvuliai. Važnyčiojo aukštas vyriškis ilga ruda barzda ir juoda skrybėle, kuri slėpė jo veidą. Išvydau tik porą akių, raudonais atšvaitais blykstelėjusių žibintų šviesoje, kai jis pasisuko į mūsų pusę. Vyras tarstelėjo vežikui:

– Šiandien ankstyvas, bičiuli.

– Anglų ponas skubėjo, – atsakydamas sumurmėjo žmogelis, o nepažįstamasis jam tarė:

– Matyt, todėl ir siūlei jam važiuoti į Bukoviną. Manęs neapgausi, bičiuli. Žinau daug, o mano žirgai greiti.

Kalbėdamas jis nusišypsojo, ir ant jo veido kritęs atšvaitas nušvietė ryžtingą burną su ryškiai raudonomis lūpomis ir smailiais dantimis, baltais tarsi iš dramblio kaulo. Vienas bendrakeleivių sumurmėjo eilutę iš Burgerio „Lenoros“:

„Denn die Todten reiten schnell“

(„Nes mirusieji keliauja greitai“)

Keistasis važnyčiotojas, matyt, nugirdo tuos žodžius, nes pakėlė galvą ir jo veidu šmėstelėjo šypsena. Keleivis nusuko akis į šalį, tiesdamas du pirštus ir žegnodamasis.

– Paduokite pono bagažą, – tarė vyriškis, ir mano daiktai, perduoti kaip per gaisrą, bematant atsidūrė karietoje. Tuomet ir aš išlipau iš diližano, kuriam prie šono šliejosi karieta; nepažįstamasis, norėdamas padėti, ištiesė ranką ir tarsi plieniniais gniaužtais suspaudė mano plaštaką. Tai buvo nepaprastos fizinės jėgos žmogus. Netaręs nė žodžio, jis krestelėjo vadeles, žirgai apsisuko, ir karieta pranyko perėjos tamsoje. Atsigręžęs spėjau pamatyti diližano žibintų šviesoje garuojančius arklius ir siluetus dar neseniai buvusių mano bendrakeleivių, kurie stovėjo būriu ir žegnojosi. Paskui vežikas pliaukštelėjo botagu, šūktelejo arkliams, ir diližanas nurūko keliu, vedančiu į Bukoviną. Kai jie pranyko, mane nusmelkė šaltukas, ir aš pasijutau baisiai vienišas, tačiau tą pat akimirką ant mano pečių buvo užmestas apsiaustas, kelius užklojo pledas, o vežikas tarė taisyklinga vokiečių kalba:

**ĮSIGYKITE
KNYGĄ DABAR**

 knygos.lt